

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINA — JURISPRUDENȚA — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICA — FINANȚE

PRIM-REDACTOR: ION N. CESADESCU

REDACTOR-PROPRIETAR: I. S. CODREANU

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla. 5 lei
 6 luni 20
 3 luni 10
 Străinătate: 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

*Apare de două ori pe săptămână
 sub redacțiunea unui comitet*

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
 București, CALEA RAHOVEI—5
 Lângă Palatul Justiției
TELEFON № 16 98

Comitetul de Redacție al ziarului Curierul Judiciar, ca omagiu către fostul Director, deschide o subscripție publică pentru formarea unui fond de 6000 lei, care se va depune la Casa de Depuneri sub numele de fondul „Ciru Oeconomu“, cu al cărui venit se va premia anual cel mai bun articol în materie juridică scris de tinerii juristi.

Numele subscriitorilor se vor publica în Curierul Judiciar și în alte ziare.

Curierul Judiciar subscrie lei 200.

S U M A R

Discursurile rostite la înmormântarea directorului nostru Ciru Oeconomu.

Curtea de casație, s. II: Păun St. Osiaș, dat judecății pentru fals;
 Trib. Argeș: Dumitru D. Telescu, dat judecății pentru excocherie;

CIRU OECONOMU

Cu o adâncă mâhnire am înregistrat în numărul trecut, încetarea din viață a prea iubitului și mult stimatului nostru director: Ciru Oeconomu.

Vestea ne-a sosit tocmai în momentul când pu-neam ziarul sub presă, așa că ne-am găsit în imposibilitate de a depune și în scris prinusul nostru de întristare și nemărginită durere către acel care a dispărut dintre noi.

Astăzi ne facem o sfântă și pioasă datorie către memoria aceluia ce ne-a fost atât de apropiat și de scump și depunând încă o lacrimă pe mormântul său, publicăm mai la vale cuvântările ce s'au rostit cu ocazia înmormântării sale.

Discursul rostit de Primul-redactor al ziarului nostru d-l I. Cesașescu, din partea Comitetului de redacție al „Curierului Judiciar“, cu ocazia înmormântării regretatului nostru director Ciru Oeconomu

Moartea atât de fulgerătoare și neașteptată a distinsului magistrat Ciru Oeconomu, răpirea lui din mijlocul nostru, a produs o uimire și consternare generală.

Indurerați până în suflet, privim realitatea crudă și refuzăm să credem, atât de neînțeleasă fu pierderea lui.

Colegul, prietenul de eri, a cărui voce răsună atât de armonios printre noi, azi nu mai este. Suflet mare, fire aleasă, inteligență vie, atâtea calități distinse, făurise pe Ciru Oeconomu, în mintea noastră, nemuritor printre muritori.

Ce s'a întâmplat ca el să ne lipsească tocmai când era mai necesar?

Cu toții suntem trecători, o lege naturală ne urmărește pe fiecare.

Moare unul, se naște altul, apune o stea, ră-sare alta. Fatalitate a soartei!

Te supui acestei soarte, te inclini ei, ca unei legi firești fără murmure.

Câte o dată însă, soarta e nedreaptă, e crudă, mai nedreaptă și mai crudă de cât chiar ome-nirea. Ea lovește fără milă tocmai acolo unde nu trebuie, își agită secura ucigătoare tocmai a-colo unde omul e mai folositor, mai necesar, unde el strălucește mai mult, și lovește cruda soartă, fără trebuință și fără speranță de a putea in-locui.

Pare că geloasă de această putere intelec-tuală a omului ce-i stă în cale și îi cere soe-coală de mersul ei, vrând s'o stăpânească și s'o guverneze, soarta lovește, străpunge, ucide fără milă.

În potruva nedreptăților omenesti, te agiți, te ridici, te lupți și de multe ori învingi.

În contra soartei, în contra destinului ce poți face? Armele de luptă sunt neputincioase și în această luptă dintre om și destin, omul ese tot-deauna învins, cu toată revolta sufletească și pro-testările alor lui.

Ciru Oeconomu ese și el învins din lupta cu destinul, materia lui cedează, dar în contra des-tinului, în contra soartei apare învingător sufle-tul lui Ciru Oeconomu.

Magistrat integru, plin de demnitate și activ, Ciru Oeconomu va rămâne pentru noi și printre noi pilda probității și a intransigenței.

Cunoscător profund al științei dreptului, sfatu-rile și operile sale juridice vor fi cea mai de seamă călăuză a generațiunilor viitoare.

Demn și respectuos către cei mari, de o demnitate ce nu cedează, blând și afabil către egali și mai ales către cei mici, Ciru Oeconomu va fi modelul de virtute civică al generațiunilor tinere în viitor.

Fire de artist, poet, adânc cugetător, Ciru Oeconomu își întinde activitatea sa și în partea literară. Operile sale, ca Fiica lui Sejan, Din Rucăr și altele, arată pe psihologul care cu o măeastră finețe traduce în scris, patimele omeștei.

Comarad de elită și om al datoriei, ultima sa gândire, ultima sa dorință fu de a se întoarce în mijlocul colegilor, unde îl chemă și dragostea și datoria și de unde plecase cu câteva ore înainte pentru a nu se mai reîntoarce.

Toate aceste însușiri și calități distinse, fac din Ciru Oeconomu un triumfător al soartei, un învingător al destinului; căci memoria lui va rămâne etern neștearsă dintre noi. El va trăi cu noi și printre noi, ca o pavăză a dreptăței, a cinstei și a probității.

Adunați înaintea corpului rece și neanimat al lui Ciru Oeconomu, noi, colaboratorii săi dela Revista *Curierul Judiciar* al cărei Director a fost și aducând prin osul nostru de omagiu și de profundă durere, ne luăm un ultim adio dela om, dar plecăm cu înțelegerea lui; căci astrul a apus dar lumina a rămas.

Cuvântarea ținută de d-l consilier I. Cerkez din partea Curții de casație cu ocaziunea trecerei cortegiului funebru pe la Palatul Justiției

Ce minte, oricât de pregătită a privi, «ca un vis al neființii, Universalul cel chimeric», ar fi putut totuși prevedea că Ciru Oeconomu, colegul nostru de alaltăieri, cel care luase parte în ajun la lucrările, la discuțiunile noastre; cel care se arată plin de înfățișarea sănătății, plin de vioiciunea unui spirit ager și glumeț; plin de încredere într'un lung viitor, va zăcea deodată ca lovit de trăsnet sub ochii înspăimântați ai soției și copiilor săi iubiți, și spre marea uimire și durere a noastră și a tuturor celor ce l-au cunoscut, iubit și apreciat.

Ciru Oeconomu era un spirit distins și cultivat; posedă întinse cunoștințe juridice, cari i-au deschis de timpuriu cariera magistraturei și i-au procurat repede ridicarea din treaptă în treaptă până la instanța supremă, unde și-a îndeplinit însărcinarea cu demnitate și pricepere timp de peste 20 de ani.

Dar pe lângă acele cunoștințe juridice, Ciru Oeconomu posedă și studii clasice desăvârșite, tot în școlile din Franța, unde-și făcuse clasele u-

manioare. Această fericită pregătire, ajutată de o imaginație vie, l-a făcut să culegă succese atât pe terenul judecătoresc prin câte-va discursuri perfect ca formă pronunțate cu ocazia solemnităților Curții, precum, între altele, studiul asupra vechilor noastre instituții judiciare cât și pe terenul literar, prin romane, romane cu caracter istoric, precum: «Fiica lui Sejan», «Răsbunarea lui Anastasie», și mai cu seamă poveștile: «La Rucăr, icoana vie a moravurilor zilei».

Câte alte poezii și glume ușoare, unele publicate, altele circulând din mână în mână, făceau petrecerea colegilor și a lumii juridice și erau o dovadă de fericite însușiri ale firei sale optimiste, vesele și spirituale.

Toate s'au stins deodată fără nici o prevestire, fără nici un semn premergător, și au făcut mai crudă lovirea, mai nefermită disperarea celor asupra cărora a veghiat până la ultima suflare cu cea mai dulce și neobosită grijă.

Iar pe noi, din mijlocul cărora a fost răpit așa de neașteptat, ne-a lăsat plini de adâncă jale în fața unei asemenea îngrozitoare lovirii.

CUVÂNTAREA D-LUI AVOCAT C. DISSESCU

Întristată adunare,

La dispariția neașteptată a lui Ciru Oeconomu, răspunde în sufletele noastre un strigăt de durere, un sentiment de revoltă contra nedreptății al cărei joc este de multe ori viețua noastră. Cauzele misterioase ce s'au înlănțuit pentru provocarea distrucției organice la care asistăm și violarea dreptății în care credem, noi nu le știm cu siguranță.

În ajunul scurtei dar năprasnicei boale care l-a atins, Ciru Oeconomu plângea pe amic și colegul a cărui memorie o salută cu durere în numele Inaltei Curți.

Azi el este victima aceeaș soarte fatale, pe care a privit-o totdeauna cu curajul pe care îl dă conștiința liniștită și a cântat-o chiar în tinerețea sa în duioasele versuri în cari a încadrat funebra eleganță a morții ce l-a cuprins:

*«Când ramura, de viscol răpită cu putere,
Din arbor cade parcă c'un gemăt înecat
Și eu d-al vieții viscol cad jos fără durere:
Aicea sau aiurea, sunt tot un exilat.
...Și tu Muză, te-mbracă c'o haină n'numecată:
Pe fruntea ta depune duiosul chiparos;
Transformă-te'n fantomă și vino de mă cată,
Mă cată într-al groapei abis misterios».*

Așa și-a simțit el moartea la 30 de ani!
Unii excelează mai mult prin lumina inteli-

gîntei, alții prin căldura inimii lor; iar cei puțini prin una și prin alta. Dintre acești privilegiați a fost Ciru Oeconomu. Privind viața lui, o viață atît de aleasă și superioară, simțim adănc durerosul și prematurul său fin.

Ciru Oeconomu a fost unul din rarii care a izbutit să-și ritmeze viața după armonia lui ideală. În mijlocul atîtor contradicții ale vieții, al atîtor seducțiuni omenesti, el a izbutit să rămână acelaș: egal în viața lui socială, devotat numai justiției și datoriei, fără preocuparea urmărilor.

Dar Ciru Oeconomu n'a fost numai un mare judecător; el a fost poet, romancier, jurnalist și publicist. În istoria literaturii române el va ocupa un loc de frunte prin operele a căror valoare literară este realmente mare.

Ca scriitor, ca poet în tinerețe, și mai târziu ca prozator, el se deosebete printr-o caracteristică delicată. De un lirism lamartinian, romantic, parnasian prin formă, el a cântat iubirea, viața și moartea în versurile lui.

Etatea, experiența și deziluzia i-au sfărâmat, desigur, multe coarde ale lirismului tinereții — dar personalitatea lui nu s'a știrbit întru nimic. Din potrivă. Dela poezie Oeconomu a trecut la proză. După sentimentalismul *Aquarelelor* — așa se cheamă versurile sale publicate în 1890 — el a scris în proză calmă și serioasă mai multe povestiri: *Răsbunarea lui Anastase*, *Lynda*, *Un jubileu literar*, *Fieca lui Sejan*.

Natură sensibilă, impresionabilă și observatoare, el a publicat mai în urmă descripțiuni din munții noștri legendari.

Toate scrierile lui dovedesc nu numai o fire imaginativă și talent, dar și multă erudiție, cercetări îndelungate, excursiuni în trecut, mai ales în lumea romană și în Bizanț, al cărui admirator a fost. Lui cel dintăiu în România îi revine meritul de a fi evocat viața bizantină și determinat gustul literar și interesul pentru studiile bizantine.

În viața publică i s'a incredințat cele mai înalte funcțiuni în justiție, funcțiuni cari pe alții îi onorează, dar pe cari Ciru Oeconomu le-a onorat. Aptitudinile lui literare se manifestă și în viața sa judecătorească. Ca cei mai distinși magistrați din Occident, el nu se mulțumea să dea numai hotăriri reci și drepte, sau să pună concluziuni în numele legii în cauzele în cari eră chemat.

Ca proeuror general la Inalta Curte de casație și justiție, Ciru Oeconomu a pronunțat o serie de discursuri inaugurale, cari au rămas memorabile prin știința și originalitatea lor. Putem afirmă cu siguranță că discursurile lui de deschiderea anului judecătoreșc au pus temelia literaturii noastre juridice,

În ele găsim nu numai caracterul tehnice, întemeierea studiului controverselor, căutarea soluțiilor, dar și restituirea instituțiilor trecutului, psihologia luptei pentru Drept și literatura vechilor așezăminte românești.

Chestiunile acestora, ca și tuturor concluziunilor ce puneă în penal și civil, el le-a imprimat o originalitate, fără afecție și fără căutare.

Aflăm astfel, în cuvântările lui, chestiunile cele mai originale: el evoacă nu numai trecutul nostru judecătoreșc și instituțiunile noastre, ne transportă chiar în lumea veche, în India, «străvechea patrie a visului și a concepțiunilor colosale».

În origina dreptului roman el ne vorbește despre Codicele lui Manu, vechea legislație indiană, pe care neo arată ca obârșia dreptului roman și chiar a dreptului modern.

Personalitatea lui Ciru Oeconomu eră complexă și plină de varietate, de farmec și de orizonturi deschise. Vederi largi, infinite, ca infinitul pe care își legăna visul, inimă caldă, suflet bun, simțind bucurie ori de câte ori putea să fie bun, iată cine a fost Ciru Oeconomu.

«La vie est un souvenir» a zis un poet filozof. Când lângă rămășițele judecătorului literator, amicului fidel, comparăm ziua de eri cu cea de azi înțelegem profunditatea acestui adevăr care ne incredințează și mai mult de amintirea ce-i vom păstră.

Discursul d-lui avocat N. Mitescu, rostit din partea Baroului Capitalei

Domnilor,

Magistratura înaltă a țării a suferit într-un scurt interval două pierderi însemnate, prin moartea a doi dintre cei mai distinși membrii ai săi.

Aceste pierderi nu puteau să nu producă o profundă impresiune în baroul Capitalei, magistratura și baroul fiind menite a conlucra împreună pentru triumful adevărului și al dreptății. Disparițiunea neașteptată a lui Ciru Oeconomu a produs o adevărată consternațiune în rândurile noastre, unde eră stimat și iubit. Stimat pentru cultura, inteligența și probitatea lui de magistrat; iubit, pentru afabilitatea ce puneă în relațiunile dintre el și noi, și pentru bunătatea inimii ce aveă față de impričinați. Spirit de elită, natură de poet, el eră dintre aceia cari cred că magistratul trebuie să întrunească pe lângă cultura necesară îndeplinirii acestei grele misiuni, și acea delicată de sentiment care-l face să pătrundă în inima și în sufletul justițiabilului, pentru a ști când trebuie să primească lucrurile cu indulgență și când trebuie să lovească cu toată asprimea legii

Ne vom reaminti în totdeauna de concluziunile ce el luă ca procuror mai întâiu, și în urmă ca procuror-general al Inaltei-Curți de casație și justiție, și din care se vedeă tendința sa de a scrută și cercetă cu minuțiozitate modul cum părțile au fost judecate și dacă legea a fost respectată și bine aplicată.

Fără nici o șovăire și-a făcut datoria în grele și importante funcțiuni ce a ocupat. Și nu numai ca magistrat este regretat Ciru Oeconomu, dar și ca om de bine, care având ocaziunea să fie pus în capul unor instituțiuni cu o parte din fondurile lor destinate pentru opere de binefacere, a știut să răspândească în jurul său generozitatea în mod discret și util.

Chemat în ultimul timp să aleagă între aceste instituțiuni și scaunul său de magistrat, fără șovăire a făcut sacrificiul celor dintâiu, cu tot regretul ce lăsă în urmă-i.

Cu această ocaziune el spunea într'un cerc de amici: «Imi iubesc profesiunea mea de magistrat, fiindcă ea mă face liber, independent, și-mi dă mândria de a face mai mult bine oamenilor, apărându-le onoarea și averea, decît dacă aș rămâne în cercul restrâns al unor binefaceri izolate. Ca magistrat nu depind de ead de conștiința mea și de judecata divină».

Aceste cuvinte, domnilor, zugrăvesc îndeajuns omul ce a fost Ciru Oeconomu. De aceea îl deplângem și de aceea baroul Capitalei aduce omagiile sale memoriei lui Ciru Oeconomu.

Fie-i eternă memoria!

Cuvântarea ținută în numele funcționarilor Casei dotațiunei oastei de șeful de birou cl. I, Ion Erban, la Cimitirul Belu

Funcționarii Casei dotațiunei oastei, erud loviți de neașteptata pierdere a prea iubitului lor președinte,—Ciru Oeconomu—vine,—aci, la ultimul locaș—prin mine, pentru a-și exprima cele mai adânci regrete!

În decursul timpului cît această instituțiune a fost sub înalta sa conducere,—decedatul de astăzi—nu a făcut decît să depună pentru prosperarea acestei instituțiuni, o muncă încordată, rodnică și cinstită. Cu marea sa capacitate, cu vasta-i pricepere și cu puterea titanică de voință ce posedă, —neadormit—lucră și vegheă pentru înflorirea ei!

Nu era lucrare, nu era cauză care să nu fie rezolvită de dânsul în modul cel mai nepărtinitor. Nu era faptă bună dela care să se dea înapoi, pentru care să nu depună toată vloga și, pe care să n-o ia sub înalta sa protecțiune pentru a o duce la un bun liman.

Cel mare, ca și cel mic găseau dreptatea, pe care o distribuia deopotrivă, ascultând în parte și amănunțit plângerea fiecăruia.

Și atunci, când, deciziunea sa era nefavorabilă, ea era dată cu atâta chibzuință și blajinitate, încât nu putea supăra pe cel mai pretențios!

Săracul nu plecă niciodată nemiluit dela dânsul, și cea mai mare satisfacțiune a sa, cea mai mare mulțumire sufletească avea, atunci când putea veni în ajutorul cuiva.

Nouă, care timp de 5 ani i-am fost subalterni,—cu mândrie o declarăm—ne-a fost părinte intelectual. Din sfaturile sale bune, din povețele-i înțelepte și din învățăturile ce le-am avut dela dânsul zi cu zi, am tras multă folosință.

Și de câte ori, ca oameni, nu i-am greșit!

Dar greșelile noastre nu numai că erau iertate, dar în cele mai multe rânduri, erau trecute cu vederea, îndreptate chiar de dânsul.

Mergea cu bunătatea-i nemărginită până acolo, că se micșoră ne dânsul, pentru a nu supăra pe altul!

De aceea, acum, cu câteva momente înainte de a te coborâ în întunericeime, pe tine care nu răspândeai și nu căutai decăt lumină, venim să-ți facem întrebarea: «Cu ce ți-am greșit, de ne părăsești și ne lipsești de toate bunătățile ce revărsai asupra noastră»? Și dacă te-am supărat vreodată, dacă ți-am greșit cu ceva, iartă-ne și din locul de fericeire unde sufletul tău nobil și neprihănit va fi așezat veghează asupra noastră, asupra acelora cari te-au iubit mult, și cari cu inima îndurerată au venit să depună o lacrimă fierbinte, și să te asigure, că la doliul mare ce lași asupra Onoratei tale familii, luăm parte egală, și că ne va rămâne neștearsă în amintirea noastră figura măreață a aceluia care lasă familiei un nume, pe care îl va purta cu mândrie, el fiind nepătat, de oarece deviza lui Ciru Oeconomu, în toată vicața a fost: *Cinstea și conștiințiozitatea.*

Câteva cuvinte zise de d-l Al. I. Culoğlu, în numele Clubului Tinerimei, la înmormântarea lui Ciru Oeconomu

Intristată adunare,

După omagiile aduse lui Ciru Oeconomu ca magistrat, ca publicist judiciar, ca scriitor literar, fie îngăduit membrilor Clubului Tinerimii să arate durerea de care sunt coprinși pentru încetarea din viață a fostului lor președinte.

S'au rupt pe neașteptate legături de afectuoasă colegialitate stabilite, vreme de treizeci ani, prin firea lui prietenoasă, prin spiritul lui ales, prin

cultura lui bogată, calități cari îl puneau între cei mai de seamă membrii ai societății românești.

Și ne gândim cu recunoștință la munca totdeauna vioasă ce a pus șapte ani d'a rândul, intru îndeplinirea sarcinei de președinte, pe care deosebita stimă a colegilor lui i-o dase, la grija ce purtă ca fondul destinat de club spre încurajarea studiului științelor și artelor să dea cele mai bune roade pentru țară, ca fondul destinat milelor să ușureze suferințele reale.

Membrii Clubului Tinerimii depun pe scrierul lui Ciru Oeconomu lacrimi de afecțiune, de stimă, de recunoștință.

Rugăm familia să primească profundele noastre condoleanțe pentru nenorocirea care a lovit-o atât de crud, dorindu-i ca regretele tuturor celor cari au cunoscut pe Ciru Oeconomu să aline durerea ei nemărginită.

Fie-i țărâna ușoară!

INALTA CURTE DE CASAȚIE ȘI JUSTIȚIE, S. II

Audiența dela 11 Ianuarie 1909

Președinția d-lui N. MANDREA, președinte

Păun St. Osiac dat judecății pentru falș

Act falș. — Dacă în materie penală e nevoie ca președintele să interogeze pe parte dacă se servește de actul falș.—(Art. 164 din Procedura civilă).

In materie penală, partea care se servește de un act falș nu are a fi interogată despre aceasta de către președinte, după cum prevede art. 164 din Procedura civilă, de oarece în civil această deșeptare a părții se face pentru suspendarea acțiunii civile, dispozițiune ce nu-și are aplicațiune în materie penală.

Deciziunea 1/910.— Respins recursul facut de Păun St. Osiac, contra deciziunii No. 63/909 a Curții de apel din București, secția IV-a.

Curtea,

Ascultând pe d-l avocat Herea, în dezvoltarea motivelor de casare, și

Pe d-l procuror St. Stătescu, în concluziuni.

Deliberând,

Asupra motivului de casare:

«Violaarea art. 163 și 164 din Proc. civilă și omisie esențială. «Conform acestor texte, când se contestă un act prezentat într'un proces, partea trebuie să fie întrebată dacă înțelege să se serve de el, încheindu-se un proces-verbal, aceasta pentru a atrage atențiunea părții că în caz de uz consecințele sunt grave, iar partea care insistă a se declara în falș actul trebuie să fie personal sau să prezinte o procură specială căci răspunderea mandantului este mare în caz de a nu dovedi falsitatea; toate acestea sub proces-verbal în ședință, ceace în speță lipsește și nici Curtea nu se pronunță, ba măcar nici nu discută chestiunea aceasta pusă de mine, care de altfel ar fi putut schimba soluția procesului».

Având în vedere deciziunea supusă recursului, prin care recurentul a fost condamnat la o lună închisoare

corecțională pentru delictul de falș, prevăzut și pedepsit de art. 127 din Codul penal, combinat cu art. 60 din Codul penal;

Considerând că din această decizie se constată că înaintea Curții de apel recurentul n'a invocat acest motiv de casare, ci a arătat numai că soțul d-nei Tarsița Sicard n'a avut nici o procură din partea soției ca să declare chitanța scrisă de aceasta în falș;

Considerând că, în penal, partea care se servește de un act falș nu are a fi interogată despre aceasta de președinte, după cum prevede art. 164 din Proc. civilă, căci în civil această deșeptare a părții se face pentru suspendarea acțiunii civile, așa că dispozițiile din civil nu-și au aplicația în speță;

Că, de altminterlea, recurentul n'a declarat în tot cursul debaterilor în acțiunea de falș că nu înțelege să se servească de actul falș, așa că chestiunea interogatorului asupra acestui punct n'ar fi dus la nici un rezultat;

Că, de aceea, motivul de casare e nefondat;

Pentru aceste motive, Curtea respinge, etc.

TRIBUNALUL JUDEȚULUI ARGHEȘ

Audiența dela 14 Maiu 1909

Președinția d-lui ANDREI RADULESCU, membru de ședință

— Sentința corecțională No. 2278 *) —

Dumitru D. Telescu dat judecății pentru escrocherie

Inșelăciune.—Elementele delictului.— Lipsa manopereilor frauduloase.—Inexistența delictului.—Achitarea inculpatului.— Dacă în caz de achitare se mai poate acorda daune părții civile.— (Art. 332 din Codul penal și 381 din Proc. penală)

1. *Un element esențial al delictului prevăzut de articolul 332 din Codul penal este întrebuițarea de manopere frauduloase în vedere de a împărtăși folos.*

Prin manopere trebuie să se înțeleagă nu simple minciuni, promisiuni, reticențe, ci niște fapte combinate cu dibăcie pentru a da minciunilor, promisiunilor, etc., mai multă tărie și pentru a le da și mai bine aparența adevărului. Pentru a vedea întru cât acele fapte au putut contribui la înșelarea victimei, trebuie a se ține seamă și de gradul de cultură al acesteia.

Pentru existența delictului trebuie ca aceste manopere să fie întrebuițate cu scopul de a induce pe victimă în eroare, să fie frauduloase, adică infractorul să aibă conștiința că înșală și totuși voința sa să urmărească, să aibă drept scop această înșelăciune. Fără intenția frauduloasă nici nu se poate concepe delictul de escrocherie.

2. *Chiar dacă se dovedește că debitorul a luat înapoi banii puși pe o masa pentru achitarea unei părți din suma prevăzută într'o poliță, când a văzut că nu se înțelege cu creditorul în prința dobânzii de plătit la suma ce mai rămănea și după ce văzuse că creditorul a menționat în dosul poliței că s'a achitat suma depusă pe masă, fapta debitorului nu constituie delictul prevăzut de art. 332 din Codul penal dacă nu se dovedește intenția frauduloasă.*

3. *Tribunalul corecțional achitând pe inculpat nu mai poate acorda daune părții civile. Dispozițiunea prevăzută de art. 381 din Proc. penală fiind excepțională, nu se poate aplica și la tribunalele corecționale fără a se călca regulile de competență.*

*) Această sentință fiind atacată cu opoziție și apel de către partea civilă, Curtea de apel din București, secția II prin decizia No. 876/909, a confirmat în totul sentința tribunalului. (N. R)

Tribunalul,

Având în vedere rechizitorul definitiv No. 8404/908 al d-lui procuror al Trib. Argeș și ordonanța definitivă No. 95/908 a d-lui jude-instructor al acestui tribunal, prin care este dat în judecată, pentru faptul prevăzut de art. 332 și 333 din Codul penal, inculpatul Dumitru D. Telescu, român, major, proprietar și primar al comunei Costești, județul Argeș;

Având în vedere actele din dosar, instrucția scrisă și orală, susținerea părții civile, rechizitorul d-lui procuror și apărarea inculpatului;

Având în vedere că din toate acestea în fapt, se stabilesc în chip sigur următoarele: Dumitru D. Telescu, care avea de plătit la 1 Octombrie 1908 o rată de 3780 lei la casa Clayton et Schuttlervorth L.-td. pentru o locomobilă și o treierătoare, scrie la 22 Septembrie 1908 numitei case să trimească să o achite;

Fiind trimis Jean Haas, reprezentant casei, acesta a venit în Costești în ziua de 28 Septembrie după ora 4.10, s'a întâlnit cu locuitorii Ilie Rădulescu și Ion B. Diaconescu din Băseni, dela care a încasat de asemenea o rată pentru piște instrumente agricole, apoi s'a dus acasă la D. D. Telescu;

După ce a intrat în casă, Telescu îi spune că nu-i poate plăti atunci întreaga valoare a poliței și-l roagă să primească numai 2780 lei, iar pentru rest să-l mai aștepte doi ani. Haas primind această propunere, Telescu trimite să-i cumpere o poliță de doi lei. Aducându-se polița, Haas o completează iar Telescu scrie jos: «bună de plată pentru una mie lei» și o semnează. apoi scoate din casa de fier mai multe bilete de bancă - 27 zice reclamantul, 28 zice Telescu - și le așează pe masă unde pune apoi și 80 lei în altă monedă în timpul când se petreceau acestea, Haas bagă cei 80 lei în buzunar și fie că a luat sau nu și hârtiile, scrie pe dosul poliței de 3780 lei că a primit 2780 lei, semnând de această primire. Mai jos de menținea aceasta se văd scrise și cuvintele: «Primit și dobânda de lei una sută douăzeci în contul», de desuptul cărora nu este nici o semnătură. Cu privire la această sumă se vede a se fi născut discuție între ei și de aceea nu s'a semnat. În orice caz e sigur că Haas a plecat din casa lui Telescu cu cei 80 lei;

Merge apoi la cărciuma lui N. Steriade, unde e văzut împreună cu I. Finkelstein și unde se mai aflau și martorii Constantin G. Ilie și P. Mateescu. Peste câteva timp vine aci și Telescu care, intrând în cărciumă întreabă de Haas. Fiindu-i arătat se apropie de el și dându-se amândoi la o parte vorbeau pe șoptite, apoi de odată îi cere cei 80 lei. Haas scoate din buzunar trei monete de aur și alte monete și neajungându-i i leu și 80 bani, s'a împrumutat dela I. Finkelstein și i-a dat lui Telescu;

Acesta primind cei 80 lei, a început să strige lui Haas că e pungaș și vrea să plece cu banii săi la care Haas i-a răspuns că el e pungaș și că deși pe poliță e scrisă achitarea să nu se creadă scăpat, căci și dacă polița ar fi în mâna lui el tot o declară de falsă, dar Telescu i-a răspuns că o să vadă el pe urmă ce-i cu această dă-răveră, căci el îi are la mână;

Pe când își adresau astfel de cuvinte, Finkelstein propune și Haas primește să i se facă percheziție spre a se vedea ce valori are asupra lui. Telescu însă nu primește, zicând că el se duce să vie cu jandarmii spre a opri pe Haas, la care Haas îi răspunde că l va reclama parchetului. Mai târziu după plecarea lui Telescu din prăvălie, pe la orele 8^{1/2}-9 p. m., Haas se duce la ad-torul comunal din Costești și reclamă pe Telescu că l-a excrocat;

Administratorul îi spune că, fiind târziu, trebuie să vină a doua zi dimineața spre a cerceta, ceace nu mai face Haas, care a reclamat parchetului, de unde, în urma cercetărilor făcute, afacerea a fost trimisă la instrucție și apoi în judecata acestui tribunal;

Având în vedere că celelalte împrejurări în cari s'a

desfășurat această afacere trebuie stabilite pe cât va fi posibil cu arătările martorilor, aflate la dosar;

Având în vedere că pentru a aprecia valoarea depunerilor martorilor, e de observat: că Gh. A. Rădescu, martorul principal al acuzării, a fost implicat într'un furt prin spargere în 1906 (Procesele-verbale No. 152-153 ale jandarmilor din Costești) și că s'a dat ordonanță de neurmărire fiindcă nu s'a stabilit cu suficiență că el ar fi autorul spargerii (ordonanța judeului instructor Trib. Argeș No. 32/907); că între el și Telescu există un proces pentru o bătaie, ce ar fi avut loc după 13 Noembrie, când Rădescu a fost ascultat la instrucție în afacerea de azi; că până atunci nu se vede a fi existat între ei relațiuni bune căci în 1906 au avut un proces în urma căruia Rădescu a fost condamnat (cartea de judecată civilă Ocolul Costești No. 294/906 și sentința civilă, Trib. Argeș No. 1/907); că dacă nu se dovedește că până la săvârșirea faptului erau prea buni prieteni, e foarte de neînțeles cum Telescu a putut să destăinuască lui Rădescu, cu care numai prieten nu era, toată exocrochia pe care o aranjase și o făptuise cu meșesug și această deștinuire să o facă cu toate amănunțele și a treia zi după săvârșirea ei, după ce se aflase în sat, după ce se făcuse scandal la cărciumă, după ce se reclamate ad-torului comunal, că apoi acest martor arată că Telescu i-ar fi spus că discuția între el și Haas ar fi izbucnit când a văzut că-i trece în dosul poliței 160 lei ca dobândă, ceace nu putea să-i spună Telescu, căci se trecuse numai 120 lei. Cu toate acestea, aruncă mare bănuială asupra sincerității lui Rădescu;

Având în vedere că martorul I. Finkelstein a fost reclamat parchetului de Argeș prin petiția înreg. la No. 4164/906 de către Banca Populară din Pitești pentru falsificarea unor semnături și pentru alte fapte necorecte.

Având în vedere că martorul Alexe Stan Baicea a fost achitat de pedeapsa la care fusese condamnat pentru furt, în lipsă de probe suficiente (sentința Tribunalului Argeș No. 1686/889 și 183/891).

Că martorul P. Mateescu a fost depus în arestul preventiv pentru faptul prevăzut de art. 317, 318 al. I, II, III, combinate cu 38 din Cod. penal (certificatul grefei Trib. Argeș No. 18591/909) și a fost dat în judecată pentru o contravenție de Telescu ca președinte al comisiei înterimare la 8 Ianuarie 1908 (proces-verbal la dosar).

Având în vedere că și dintre martorii propuși de inculpat, martorul Alexe Stan Baicea a fost condamnat pentru furt prin sentința Tribunalului Argeș No. 591/900 (certificatul grefei No. 42066/908).

Că așa fiind, prea multă încredere nu pot inspira nici depunerile numitorilor.

Având în vedere că în ce privește martorul Nicolae St. Lazăr, deși martorii Alexe Stan Baicea, Radu Sanda, Ilie Rădulescu și Grigore Stan arată că l-au văzut în ziua săvârșirii faptului în comuna Băseni la o nuntă, dar cei trei dintâi nu pot preciza dacă a stat acolo până seara s'a nu; iar arătarea celui din urmă că Nicolae St. Lazăr a stat acolo «până a sfințit soarele» nu poate face singură dovadă, mai ales că vine dela un om care a trăgăduit că Telescu ar fi concertat la vânzarea unui pământ al său, ceace e neadevărat, după cum rezultă din certificatul grefei Tribunalului Argeș No. 18593/909, lucru fără multă importanță în alte împrejurări, dar care dă măsura în care trebuie crezut acest martor.

Că, față de arătările celorlalți martori, după cari N. St. Lazăr ar fi stat la nuntă până pe la orele 3 p. m., și că pentru a merge dela Băseni la Costești trebuie ca 3 sferturi de oră și în lipsă de altă probă contrarie, depunerea lui N. St. Lazăr nu poate fi înlăturată.

Având în vedere că în ce privește timpul când s'au petrecut anumite fapte nu trebuie să se pună mare preț pe arătările martorilor, mai ales când ei sunt oameni dela țară, cari nu poartă ceasornice și chiar când sunt oameni mai culți, căci cel ce vede sau aude ceva nu notează totdeauna ora și minutele așa că foarte ușor se poate

înşela oricine; Că, în genere, se ţine minte mai bine timpul săvârşirii unui fapt numai când prezintă un deosebit interes pentru martor sau când acesta de atunci s'a gândit că va da o mărturie despre el, astfel că nepotrivirile de minute, jumătăţi de ore şi chiar câteva ore, nu trebuie să conducă ele singure la înlăturarea unei părţi sau a întregii depuneri.

Având în vedere că, după arătările martorilor, rezultă că faptele s'ar fi mai desfăşurate astfel: Haas a venit în Costeşti cu trăsura după ce trecuse trenul de Roşiori, care sosea în Costeşti la orele 4.10. Aci s'a întâlnit cu Ion B. Diaconescu şi Ilie Rădulescu, reprezentanţii Băncii Populare din Băseni, cu cari a mers la cârciumă la Steriade, unde numiţii i-au achitat o poliţă apoi le-a spus că se duce la Telescu. Când a intrat la Telescu a fost văzut de martorul Nicolae Corivan, avocat din Costeşti, a cărui casă e în faţa curţii lui Telescu. După ce Haas intrase, martorul N. St. Lazăr spune că s'a dus şi el să plătească lui Telescu o datorie.

Acolo a găsit pe Haas şi pe Dinu Georgescu, şi în timpul cât a stat a văzut pe Telescu numărând 27 hârtii a 100 lei lui Haas, care le-a pus în buzunar împreună cu 80 lei dobândă pe un an la 1000 lei, ce i-auzea că-i mai rămâne dator. A văzut acest martor şi când Dinu Georgescu a fost trimis cu 2 lei să cumpere o poliţă pe care a scris-o Haas, iar în privinţa dobânzii a auzit pe Haas spunând că întâiu o să întrebe casa. După acest martor Haas ar fi luat banii şi poliţa şi apoi ar fi plecat cu toţii până la poartă de unde s'au despărţit; arătarea lui N. St. Lazăr se coroborează cu a martorului Gr. Alexescu, care spune că a întâlnit pe N. St. Lazăr după ce întâlnise de Haas ieşind dela Telescu, şi acel martor i-a vorbit de achitarea datoriei. Ieşind din casa lui Telescu, Haas a fost văzut de avocatul N. Corivan, care declară că avea aparenţa unui om liniştit. În aceeaşi stare, cu mâinile la vestă, l-a întâlnit şi martorul Gr. Alexescu, secretarul inspectoratului comunal, căruia i-a şi spus că a fost la Telescu de a primit o rată. De aci Haas a apucat spre gară (martorii N. Corivan şi N. Stancu Lazăr) unde a mers în restaurant (arătarea lui Haas în petiţia către parchet la 12 Octomvrie 1908). De acolo s'a dus la cârciuma lui Steriade unde a avut loc discuţia cu Telescu, în care se stabileşte că întâiu Telescu i-a adresat cuvântul de pungaş.

Un martor, Dincă Stan Vlad, spune că l-ar fi auzit pe Haas vorbind sub o poată la cârciumii cu Finkelstein, când nu mai era Telescu acolo şi spunând că a luat acestuia şi banii şi poliţa şi că apoi ar fi dat lui Finkelstein nişte hârtii să le ţină până ce el va veni dela inspectorat. Alt martor, Alexe Vişan, spune că la câteva zile după aceste fapte fiind în gara Costeşti, a văzut pe Haas pe peronul gării împreună cu alt domn căruia îi spunea că şi-a luat banii şi a protestat şi poliţa, aşa că nu mai îi este frică.

În ce priveşte pe Telescu, din depunerea martorului M. Popescu, administratorul de plăasă şi a avocatului N. Corivan, se vede că, după plecarea lui Haas, Telescu s'a dus la numiţii şi i-a întrebat dacă are vreo valoare menţiunea făcută în dosul poliţei.

Deşi în special Popescu i-a spus să n'aibă nici o teamă dacă menţiunea a fost iscălită, el totuş, neîncrăzător, a răspuns că-i e teamă să nu l dea în judecată pentru toată suma, după care a plecat la cârciumă la Steriade unde a avut loc discuţia cu Haas.

Având în vedere că chiar dacă se înlătură depunerile multor martori, bănuţii a nu fi sinceri, cu foarte multă greutate se poate admite că Haas, reprezentantul unei case mari, un om care încasa în chip obişnuit poliţe, să fi cunoscut numai legea austriacă şi să nu fi cunoscut valoarea menţiunii de achitare făcută în dosul unei poliţe.

Că dacă ştia că o asemenea menţiune nu constată liberarea sa ne se opra de a semna menţiunea pentru 120 lei.

Având în vedere că este foarte curios, cum Haas es-

croatat de de 2700 lei, ieşind dela Telescu, are o atitudine liniştită, nu spune nimic nici la gară, nici la cârciuma lui Steriade, nu reclamă imediat nimănuşi nimic, deşi era un fapt a cărui reclamare nu putea suferi amănare până la 8 $\frac{1}{2}$ - 9 seara, şi deşi era într'un sat unde mai erau şi alte autorităţi afară de primul ex-croc; Că atunci când Telescu intră în prăvălia lui Steriade, Haas, care aci nu mai avea a se teme de atitudinea ameniţătoare a lui Telescu, nu-i spune nimic, nu se indignează la vederea unui asemenea ex-croc, ci se dă cu el de o parte şi amândoi vorbesc pe şoptite, ceace iarăş nu e explicabil pentru victima unei ex-crocherii.

Că dacă nu trecuse nimp timp dela plecarea din casa lui Telescu până la întâlnirea lor în cârciuma lui Steriade, şi dacă în acea zi încasase o poliţă de câteva sute de lei şi dela cei 2 martori din Băseni, e de mirare de ce s'a împrumutat dela I. Finkelstein cu un leu şi 80 bani, căci de un schimb de monete nu se vorbeşte.

Având în vedere că dacă Telescu a fost aşa de ameniţător în casă faţă de Haas şi dacă, cum pretinde aceasta, numai amândoi erau acolo, nu se vede ce ar fi împiedicat pe Telescu de a lua lui Haas şi poliţa de 3780 lei şi cei 80 lei pe cari îi recunoaşte şi Haas că a plecat cu ei, şi de ce n'ar fi aşteptat ca Haas să semneze şi de primirea celor 120 lei şi în urmă să-l ameniţeze.

Având în vedere că refuzul percheziţiei nu e o dovadă sigură de culpabilitatea lui Telescu, căci probabil că a refuzat această percheziţie fiindcă trecuse un timp oare care dela despărţirea sa de Haas, fiindcă vedea că atunci Haas simţea nevoie să se împrumute pentru a-i plăti cei 80 lei, deci se întâmplase o schimbare în sumele cu cari plecase dela el şi poate pentru că-i va fi părut suspecte şi propunerea grăbită a lui Finkelstein de a se face percheziţie.

Având în vedere că deşi în declaraţia dela parchet Telescu enumerând martorii, cari au fost la numărarea banilor, arată şi pe M. Popescu administratorul comunal; dar din întreg textul declaraţiei rezultă că pe M. Popescu a voit a-l arăta ca pe unul cu care s'a întâlnit când se ducea la cârciuma lui Steriade, iar nu ca martor la numărarea banilor.

Având în vedere că dacă Telescu a mai fost dat în judecată civilă pentru neachitarea unei chitanţe ce obţinuse dela D. Truşculescu, prin cartea de judecată No. 108/96 a fost apărat de orice pretenţie; că din petiţia către parchet, înregistrată la No. 10499/902, care azi se aduce ca un rău antecedent al său, se vede că acel fapt s'a comis de flul său Radu; că acea petiţie dată de Gh. Rădulescu, un om care a trecut prin starea de faliment (sentinţa Trib. Argeş No. 839/901, certificatul grefei No. 18592/909), care a făcut ca Telescu să aibă, pentru o sumă ce-i împrumutase, proces cu unul din creditorii săi (sentinţa Trib. Argeş No. 191/902 şi decizia Curţii de apel, secţia III, No. 131/902), care a văzut urmărindu-se şi luându-se de Telescu la liciaţie 2 petice de pământ, după ce intervenise şi an flul adjudecator (jurnalul Trib. Argeş No. 1699/904), care în definitiv era în oarecare duşmănie cu Telescu; că în sfârşit nu se vede ce curs s'a dat acelei petiţii, deci nu se poate deduce din ea că Telescu ar fi un om obişnuit cu asemenea ex-crocherii.

Având în vedere că Telescu e un om care are o situaţie materială destul de bună pentru un ţaran, căci chiar în 1908 cumpără 195 pogoane pământ în valoare de 58650 lei (actul autenticatificat de Tribunalul Argeş la No. 2263,908).

Având în vedere că deşi există oarecare nepotrivire în arătările lui Telescu că, de ex: faptul că administratorului comunal i-a spus că a numărât 27 hârtii, lucru ce-l spune şi martorul N. St. Lazăr iar azi în instanţă că a numărât 28 hârtii, iar la instrucţie vorbeşte un avocat din Slatina şi azi arată pe d-l Corivan, nu pot dovedi singure culpabilitatea lui Telescu, care nu poate fi condamnat pentru ex-crocherie pe astfel de prezumpţiuni.

Având în vedere că partea civilă a declarat că a făcut acțiune separată la Tribunalul Teleorman pentru anularea mențiunii făcută în dosul poliței pentru achitarea sumei de 2780 lei, așa că tribunalul azi are să se preocupe numai de chestiunea culpabilității penale a lui Telescu.

Considerând că din cuprinsul art. 332 din Codul penal rezultă că un element esențial al delictului prevăzut de acel articol este întrebuințarea de manopere frauduloase în vedere de a împărtași folos.

Considerând că prin manopere trebuie să se înțeleagă nu simple minciuni, promisiuni, reticențe, ci niște fapte combinate cu dibăcie pentru a da minciunilor, promisiunilor, etc. mai multă tărie și pentru a le da și mai bine aparența adevărului (Chaveau Adolphe et F. Helié «Théorie du code pénal», VI edit. Tome V, No. 2203; Garraud: «Droit pénal français», tome V, No. 249. «Pandectes françaises» Excroquerie No. 118).

Că pentru a vedea întru cât acele fapte au putut contribui la înșelarea victimei trebuie a se ține seamă și de gradul de cultură al acesteia (F. Helié o. p. c., No. 2209; Garraud No. 250).

Că pentru existența delictului trebuie ca aceste manopere să fie întrebuințate pentru a induce pe victimă în eroare să fie frauduloase, adică infractorul să aibă conștiința că înșală și totuși voința sa să urmărească, să aibă drept scop această înșelăciune; că fără această intenție frauduloasă nici nu se poate concepe delictul de excrocherie (F. Helié op. c. No. 2207; Garraud, No. 251; «Pandectes» op. l. c. No. 29).

Considerând că chiar dacă nu s'ar fi plătit suma arătată ca plătită în dosul poliței, din cele expuse nu rezultă că Telescu ar fi întrebuințat vreo combinație de fapte din acelea cari să ducă la înșelăciunea lui Haas; că e greu a socoti ca atare: chemarea pentru plată, arătarea banilor și înșelarea unei polițe, cari sunt fapte obișnuite și în cari nu se vede cea aranjare dibace pe care o cere legiuitorul pentru a se face aplicația legii penale (vezi și F. Helié No. 2203).

Considerând, pe de altă parte, că dacă Telescu ar fi aranjat acele fapte în vederea înșelăciunii, dacă el ar fi urmărit această înșelăciune, e de neînțeles la ce s'ar mai fi dus după Haas la prăvălia lui Steriade, când era sigur că acolo putea izbucni o discuție violentă între ei; că e mult mai probabil că Telescu s'ar fi mulțumit cu câștigul celor 2700 lei și ar fi renunțat la cei 80 lei, cari îi puteau duce la scandal cu Haas.

Că chiar privind de bune arătările martonului G. A. Bădescu, Telescu ar fi luat înapoi cele 27 hârtii fiindcă nu i-a convenit să plătească dobânda de 8%o, iar nu că plănuise a-l înșela.

Că dacă avea de scop excrocheria, întrebuința alte mijloace și nu aștepta discuția în privința dobânzii, discuție care nu se putea prevedea că va avea loc.

Că din aceea că răspunzând administratorului comunal, Telescu spune că i se pare că Haas a scris ceva în dosul poliței dar nu știe dacă a semnat reiese că el nu avusese intenția să înșele pe Haas, căci dacă el ar fi avut aceasta și cum nu știa valoarea mențiunii, ca să fie mai sigur că își va ajunge scopul, ar fi luat polița cu forța sau i-ar fi distrus-o, sau l-ar fi excrocat cu întreaga sumă.

Considerând că dacă ar fi avut gândul de a înșela nu s'ar mai fi dus să întrebe pe avocatul Corivan și pe administratorul Popescu, despre valoarea mențiunii din dosul poliței, după ce Haas plecase și n'ar mai fi stat de șoptit cu victima în prăvălie și nu i-ar fi mai propus — cum declară chiar Haas — să primească regularea poliței în sensul arătat de el.

Că chiar dacă acele fapte ar fi socotite ca manopere, din toată desfășurarea faptelor nu rezultă că ele au fost întrebuințate cu gândul de a înșela, nu rezultă că Telescu ar fi avut intenția frauduloasă; că, în cazul cel mai rău pentru el, pare că numai după ce a aflat că acea mențiune operează plata și după ce în urma certei

din cărciuma lui Steriade a văzut că o împăciuire cu Haas nu e posibilă numai atunci i-a venit ideea că ar putea profita de acea mențiune, susținând că a plătit în realitate suma trecută acolo.

Că dacă sunt adevărate arătările lui Haas, acesta are a-și reproșa că el, om deprins în ale comerțului, s'a grăbit să scrie mențiunea liberatoare înainte de a pune în buzunar și cei 2700 lei — cum puse pe cei 80 — sau măcar înainte de a lichida și chestia dobânzii; că dacă din această greșală sau prea mare încredere a sa a făcut acea mențiune, iar nu din pricina manoperilor frauduloase ale lui Telescu, nu se poate aplica legea penală, care trebuie să intervină numai când faptele sunt așa de grave încât oamenii, ori câtde viligenți ar fi, nu se pot apăra singuri față de asemenea mijloace și au nevoie de protecția justiției (Pandectes fr: excroquerie, 106).

Că prin urmare nerezultând de nicăieri că inculpatul D. D. Telescu ar fi întrebuințat manopere frauduloase pentru a face pe Haas să scrie mențiunea liberatoare din dosul poliței, urmează că lipsește unul și cel mai principal din elementele delictului prevăzut de art. 332 din Codul penal, și ca atare delictul nu mai există (Garraud V 239).

Că faptul imputat lui D. D. Telescu neavând ființă, el urmează a fi achitat (art. 10 din Procedura penală).

Având în vedere că partea civilă poate cere repararea daunelor cauza'e prin vreo infracțiune a legii penale (art. 3 din Proced. penală); că tribunalul corecțional constatănd în speță că nu există infracțiunea legii penale și achitând pe inculpat, rezultă că nu se pot acorda daune părții civile;

Că dispozițiunea prevăzută de art. 381 din Proced. penală fiind excepțională, nu se poate aplica și la tribunalele corecționale, fără a se călca regulile de competență;

Că, așa fiind, cererea părții civile de a i se acorda daune trebuie respinsă;

Pentru aceste motive, tribunalul respinge, etc.,

(ss) Andrei Rădulescu; Toma Nicolescu

NOTĂ.—Am susținut și susținem părerea contrară, pentru motivele pe larg arătate într'un articol publicat în *Curierul Judiciar*, anul XVIII (1909) No. 38 sub titlul «Condamnarea la daune a achitului în corecțional sau în simplă poliție».

Hotărîrea de față nu aduce nici un argument nou, prin urmare nu merită să fie discutată. De altmîntrelea instanțele judecătorești sunt silite să admită această soluțiune din cauza jurisprudenței foarte contestabile a Curții noastre de casațiune, care, chiar cînd instanțele inferioare revin la vechea și înțeleaptă jurisprudență a Curții de casațiune, le silește prin casări să părăsească acea jurisprudență.

I. Tanoviceanu

A apărut: Judecătorul de ocol ca ofițer de poliție judiciară (legea din 28 Decembrie 1907, pusă în aplicare la 1 Mai 1908), de d-l *Iulian Teodorescu*, profesor de drept penal, procedura civilă și criminală pe lângă Facultatea de Drept din Iași, magistrat.

Tipăritu-se un număr foarte restrâns de exemplare, amatori îi vor comanda de urgență.

Prețul 3 lei. Depozit la *Curierul Judiciar*, care servește la cere orice cărți de drept, române și străine.